

Jancsi és Juliska

Egyszer volt, hol nem volt, egy koronavírusos időszakban két testvér, Jancsi és Juliska. Éppen véget ért az online irodalomórájuk, amikor már nagyon ki akartak menni a szabadba levegőzni, csak hogy Jancsiék emeletesházban laktak, és nem volt kertjük. Tanakodtak, hogy mitévők legyenek, aztán Juliska fejéből kipattant az ötlet, hogy menjenek ki a közeli erdőbe sétálni.

Az anyukájuk beleegyezett, fogták a hátizsákjukat, felvették a maszkjukat. Juliska így szólt:

-Menjünk bentebb Jancsi, itt még alig vannak fák.

-Rendben, de megjelölöm krétával az utat, nehogy eltévedjünk-mondta Jancsi.

Amint mentek, mendegéltek, Jancsi serényen jelölte a fákat a kék krétájával. Lassacskán elértek az erdő közepébe, ahol megpillantottak egy göcsörtös öreg fát. Különös fa volt ez, mivel hogy még csak április eleje volt és a többi fa csak most rügyezett, ezen a fán viszont már termés is volt. Közelebb ment a két testvér, hogy jobban szemügyre vegyék a fát. Azonban nem voltak elég óvatosak, beleestek és a törzs mellett elrejtett lyukba. Nagyon megijedtek, és mindketten kétségbeesetten nézték, hogy hova viszi őket ez a földalatti csúszda. Lassacskán elérték a végét, és megrettenten kikecmeregtek a csúszdából. Az ámulattól tátva maradt a szájuk. A házak mézeskalácsból, a fák gyümölcscukorból, a járda kekszéből, a fű pedig ostyából volt. A mesebeli falu lakói nem egyszerű emberek voltak. Láttak tündérek csillámló szárnyakkal, gombaszerű parányi lényeket és szarvval rendelkező zöld ruhás manókat is. Beljebb merészkedtek és egy tündér fogadta őket.

-Üdvözöllek titeket szerény kis falunkban! Én egy csillámtündér vagyok, a nevem Szellő. Titeket hogy hívnak?

-Én Juliska vagyok, ő pedig a testvérem Jancsi-mutatkozott be mindkettőjük nevében Juliska.

-Örvendek, hogy találkoztunk, kedves Jancsi és Juliska, kerüljetek beljebb.

Szellő körbevezette őket és elmondta, hogy itt nem kell maszkot viselni, mert itt nem létezik koronavírus. Azután így szólt:

-Most magatokra hagylak titeket, ha segítség kell, megtaláltok a pataknál.

Jancsiék pedig elindultak az egyik mézeskalácsház felé. Látták, hogy éppen kertészkedik egy öreg néni, úgyhogy odamentek hozzá, bemutatkoztak, aztán a néni is bemutatkozott:

-Matilda vagyok, jóboszorkány, régebben még seprűvel suhantam az égen, most viszont inkább kertészkedni szeretek. Gyertek beljebb!-tessékelte be őket az idős boszorkány.

-Kértek boglárkateát?

A gyerekek bólogattak, és kitöltött mindkettőjük csészéjébe egy kis adagot, aztán hozott nekik mézeskalácsot is.

Miután elfogyasztották a teát és a kekszet kimentek a kertbe. Matilda hozott egy létrát, amire felmásztak és leszüretelték a cukorkákat.

Esteledni kezdett, ezért elmentek a patakhoz, hogy megkeressék Szellőt. Megtalálták, de még mielőtt elindultak volna hazafelé búcsút vettek Matildától. Elérték a fa alját, ahol Szellő megnyomott egy gombot és a csúszda lépcsővé változott. Ezen már meg sem lepődött a két testvér, hiszen a nap végére annyi varázslatos dologgal találkoztak, hogy nekik ez már teljesen normálisnak számított. A tündérlány felkísérte őket a csigalépcsőn. Mikor felértek így szólt:

-Öröm volt veletek tölteni ezt a napot, látogassatok meg minket bármikor, de ígérjétek meg, hogy nem fogtok erről a helyről beszélni.

-Megígérjük!-mondták egyszerre.

Azonban Jancsi észrevette, hogy nedves a fű, tehát eső esett, és ha esett az eső, akkor lemosódtak a kréta jelzések. Szólt Szellőnek és a tündér ezt mondta:

-Mindig afelé a fák felé menjete, amelyikeknek moha van a törzsén, úgy kitaláltok az erdőből.

Azzal elindultak, és a tündér szavára hallgatva követték a mohás fákat.

Kiértek az erdőből, alkonyattájt haza is értek, és megegyeztek, hogy ha elégük van a bezártságból elmennek meglátogatni Szellőt és Matildát.